

Sygn. akt I KK 102/21

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **L. G.**

skazanego z art. 231 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 lutego 2022 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Najwyższego

z dnia 24 lutego 2021 r., sygn. akt I KA 10/20

zmieniającego wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego w W.

z dnia 9 marca 2020 r., sygn. akt So. [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego L. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 9 marca 2020 r., sygn. akt So. [...], uznał oskarżonego mjr. rez. L. G.:

I.1. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia, z tą zmianą opisu czynu, że przyjął, iż wartość przywłaszczonych przedmiotów była nie mniejsza niż 15 511,86 zł, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k., i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 37b k.k., wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku

wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz, na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k., wymierzył karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 300 zł;

I.2. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia, za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2004 r. do dnia 15 kwietnia 2010 r., będąc funkcjonariuszem publicznym - żołnierzem, pełniącym zawodową służbę wojskową, najpierw w stopniu kapitana na stanowisku kierownika sekcji składu (sekcja przechowywania umundurowania i żywności) Jednostki Wojskowej [...] w W. ([...] Rejonowa Baza [...]), a następnie na stanowisku kierownika składu Jednostki Wojskowej [...] w W. ([...] Regionalna Baza [...]) w stopniu majora (pełniąc jednocześnie w okresie od dnia 15 listopada 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. obowiązki kierownika składu Jednostki Wojskowej [...] w W.), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i na szkodę interesu publicznego, wspólnie i w porozumieniu z chor. A. K. i st. sierż. sztab. J. R. z Jednostki Wojskowej [...] w K. oraz chor. P. W. z Jednostki Wojskowej [...] w W., zajmującymi stanowiska kierowników magazynów mundurowych oraz magazynierów oraz nieustalonymi żołnierzami z jednostek wojskowych, będących na zaopatrzeniu logistycznym [...] Rejonowej Bazy [...], a następnie [...] Regionalnej Bazy [...] oraz kierując wykonaniem czynów zabronionych przez ustalonych, podległych mu z tytułu zajmowanych stanowisk: magazynierów, w tym E. Z. i J. O., ustalonych referentów i osobę wykonującą obowiązki referenta A. K. oraz kierowcę M. W., wykorzystując służbowe uzależnienie tych osób od siebie, przekroczył swoje uprawnienia związane z wymienionymi funkcjami oraz nie dopełnił obowiązków, wynikających z pkt 3 i 5 ppkt 14 i 19 „Zakresu obowiązków kierownika sekcji składu [...]” oraz pkt 3 ppkt 19 i pkt. 5 ppkt 12 i 43 „Zakresu obowiązków kierownika składu [...]” i pkt 3 ppkt 19 i pkt 5 ppkt 12 i 43 „Zakresu obowiązków kierownika składu [...]” w ten sposób, że będąc odpowiedzialnym, jako kierownik sekcji składu, za właściwe kierowanie działaniami podległych mu komórek organizacyjnych oraz właściwe przyjmowanie, przechowywanie i konserwację mienia służby mundurowej znajdującego się w magazynach, a także za właściwą dekretację przyjmowanych dokumentów i

sprawowanie nadzoru nad gospodarką materiałową, a także podejmowanie działań zapobiegających powstawaniu szkód w mieniu oraz będąc odpowiedzialnym, jako kierownik składu [...], a następnie [...], za poprawne prowadzenie gospodarki materiałowo-magazynowej (w tym, w zakresie stanu ilościowego i jakościowego przechowywanych materiałów oraz [...]) oraz za właściwe ich zabezpieczenie przed utratą i zniszczeniem, prowadzenie zgodnej z przepisami gospodarki materiałowej składu, zapewnienie warunków do prawidłowego przyjmowania, magazynowania, wydawania, obsługiwanie i ochrony środków materiałowych przeznaczonych na zaopatrywanie wojskowych jednostek budżetowych, stacjonujących w rejonie odpowiedzialności Bazy, zatwierdzenie protokołów przyjęcia [...], środków bojowych i materiałowych do magazynów i prowadzenie działań profilaktycznych zapobiegających powstawaniu szkód w mieniu, dokonywał przywłaszczania [...] znacznej wartości, znajdujących się na stanie ewidencyjnym [...], a następnie 2 [...] lub znajdujących się na stanie ewidencyjnych innych ustalonych, jak również nieustalonych jednostek wojskowych, używając do tego kilku sposobów, to jest nakazywał:

1. magazynierom - podpisywanie dokumentów rozchodowych w postaci: Wydań Zewnętrznych (WZ) oraz zleceń - asygnat, stwierdzających wydawanie do Jednostki Wojskowej [...] w K., Jednostki Wojskowej [...] w W. oraz innych nieustalonych jednostek wojskowych określonych przedmiotów zaopatrzenia mundurowego, które to dokumenty sam również najczęściej zatwierdzał, a które były podpisywane przez przedstawicieli Jednostek Wojskowych, do których przedmioty widniejące na dokumentach miały zostać wydane, pomimo tego, że przedmioty wskazywane w dokumentach materiałowych nie były w całości lub w części wydawane z magazynów, przez co poświadczano w tych dokumentach nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, w wyniku czego uzyskiwał w magazynach mundurowych „nadwyżkę” [...], którą następnie nakazywał magazynierom wydawać sobie, lub też ustalonym osobom cywilnym, bądź też kierowcy M. W., który wywoził je samowolnie poza teren Składu W. na jego polecenie wojskowymi pojazdami mechanicznymi do osób, które nielegalnie nabywały od tego oficera wskazane przedmioty, pomimo tego, że osoby te nie miały prawa tych przedmiotów pozyskiwać lub ich wywozić,

2. magazynierom - wydawanie z magazynów mundurowych wytypowane przez siebie [...], znajdujące się na stanie ewidencyjnym [...] Rejonowej Bazy [...], a następnie [...] Regionalnej Bazy [...], które były wydawane wskazywanym przez niego odbiorcom, bądź też kierowcy M. W., który wywoził je samowolnie poza teren Składu W. na jego polecenie wojskowymi pojazdami mechanicznymi do osób, które nielegalnie nabywały od tego oficera wskazane przedmioty, pomimo tego, że osoby te nie miały prawa tych przedmiotów pozyskiwać lub ich wywozić,

3. magazynierom - przyjmowanie do magazynów od przedstawicieli Jednostki Wojskowej [...] w K. i Jednostki Wojskowej [...] W. i innych nieustalonych jednostek wojskowych [...] zarówno w I kategorii, jak i niższej kategorii, z pominięciem dokumentacji przychodowej oraz brakiem podstaw do ujęcia takich przedmiotów w ewidencji, które to przedmioty następnie nakazywał wydawać wskazywanym przez siebie odbiorcom,

przy czym - w celu umożliwienia dwóm ustalonym odbiorcom ww. przedmiotów oraz temu kierowcy swobodnego opuszczenia terenu [...], a następnie [...] wraz z przedmiotami pochodzącymi z popełnienia czynu zabronionego nakazywał w celu użycia za autentyczne - ustalonym osobom zajmującym stanowiska samodzielnych referentów, w tym A. K., która faktycznie wykonywała obowiązki referenta i które to osoby odpowiadały m.in. za prowadzenie ewidencji głównej i sprawozdawczej w sekcji przechowywania umundurowania i żywności, wytwarzać nierejestrowane, podrobione dokumenty oznaczane, jako „zlecania - asygnaty”, którym nadawano treść i wygląd tożsamy z dokumentami materiałowymi rzeczywiście wytwarzanymi w tej sekcji, do czego używano m.in. pieczęci urzędowych, którymi posługiwano się do ostemplowywania dokumentów materiałowych, w celu stworzenia pozorów legalnego pochodzenia wywożonych przedmiotów, pomimo braku podstaw do ich wytworzenia i takie dokumenty po ich osobistym podpisaniu w miejscu dla „Wydającego polecenie” nakazywał przekazywać tym odbiorcom i kierowcy, jednocześnie przekazywał chor. A. K., st. sierż. sztab. J. R., chor. P. W., po wcześniejszym uzgodnieniu z nimi cen sprzedaży przywłaszczanych przedmiotów, korzyści majątkowe w postaci kwot pieniężnych bądź też kurtek goratexowych z ocieplaczem pod kurtkę (elementy składowe kompletu ubrania ochronnego), zaś ustalonym trzem odbiorcom, w tym C. O. i J. R. sprzedawał te przedmioty po

narzuconej przez siebie cenie, przez co dokonał przywłaszczenia powierzonego tym żołnierzom oraz magazynierom mienia ruchomego, w ilości nie mniejszej niż:

1. w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej [...] w K.:

950 kompletów mundurów polowych wz. „93, 300” sztuk kurtki z podpinką wz. „93, 300” kompletów ubrania roboczego, 500 kompletów dresów koloru zielonego, 650 par trzewików żołnierskich koloru czarnego, 100 materacy koszarowo-polowych o łącznej wartości co najmniej 116 605,54 złotych,

2. w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej [...] W.: nieustaloną ilość przedmiotów zaopatrzenia mundurowego o nieustalonej wartości,

3. w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej [...] w W., a następnie Jednostki Wojskowej [...] w W.: 936 sztuk materacy polowo - koszarowych, 1095 sztuk „kocy” o łącznej wartości co najmniej 51 256,31 złotych,

4. w odniesieniu do mienia innych nieustalonych jednostek wojskowych nieustaloną ilość przedmiotów zaopatrzenia mundurowego o nieustalonej wartości, to jest łącznie dokonał przywłaszczenia [...] o łącznej wartości nie mniejszej niż 167 861,85 złotych,

a jednocześnie, w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od 2010 r. do 2011 r. w W., kilkakrotnie zezwolił na wymianę bliżej nieustalonej ilości kompletów dresów koloru zielonego, w ten sposób, że polecał A. K. wystawiać nierejestrowane dokumenty rozchodowe oznaczane jako „zlecenia - asygnaty”, pomimo braku podstaw do ich wystawienia, pozwalające C. O. - właścicielowi Firmy Handlowo-Usługowej „G.-B.” C. O. w G., na wjazd na teren wspomnianych jednostek wojskowych z dresami legalnie zakupionymi uprzednio przez niego w Agencji Mienia Wojskowego, a następnie nielegalną wymianę tych dresów na inne rozmiary, po czym wyjazd z tymi dresami poza teren wspomnianych jednostek wojskowych, z których to ww. zachowań uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 362 § 1 k.k. w zw. z art. 317 § 2 k.k. oraz w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy

na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 90 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 300 zł;

I.3. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia, z tą zmianą opisu czynu, iż uznał, że czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 2a k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 270 § 2a k.k. wymierzył mu karę 1 miesiąca pozbawienia wolności,

I.4. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

I.5. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to, na podstawie art. 271 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37b k.k., wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz, na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k., wymierzył karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.6. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt VI aktu oskarżenia, za winnego tego, że: w dniu 26 listopada 2010 r. w W., w związku z pełnieniem funkcji publicznej żołnierza zawodowego, zajmując stanowisko kierownika składu Jednostki Wojskowej [...] w W. i pełniąc od dnia 15 listopada 2010 r. obowiązki kierownika składu Jednostki Wojskowej [...] w W., przyjął od T. P. Prezesa [...] Zakładów [...] Spółka z o.o. z siedzibą w L., będącego przedstawicielem firmy „P.” S.A. z siedzibą w L., obietnicę korzyści majątkowej w postaci co najmniej trzech par trzewików zimowych o wartości co najmniej 1.141,92 zł w zamian za wyrażenie zgody na fikcyjny odbiór w dniach pomiędzy 8 grudnia 2010 r. a 15 grudnia 2010 r. w wyżej wymienionej Jednostce Wojskowej dostawy trzewików zimowych realizowanych przez „P.” S.A. do Jednostki Wojskowej [...] w W., w ramach uprzednio zawartych umów o realizację zamówień publicznych o nr [...]10 oraz nr [...]2]3 oraz wyrażenie zgody na faktyczne zrealizowanie tej dostawy pomiędzy 29

grudnia 2010 r. a 28 stycznia 2011 r., tj. przestępstwa z art. 228 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 228 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37b k.k., wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 10 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.7. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt VI aktu oskarżenia, za winnego tego, że w okresie od dnia 8 grudnia 2010 r. do dnia 15 grudnia 2010 r. w W., będąc funkcjonariuszem publicznym - żołnierzem, pełniącym zawodową służbę wojskową w stopniu majora, na stanowisku kierownika składu Jednostki Wojskowej [...] w W. i pełniąc jednocześnie w okresie od 15 listopada 2010 r. obowiązki kierownika składu Jednostki Wojskowej [...] w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez firmę „P.” S.A. z siedzibą w L., w krótkich odstępach czasu i wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz na szkodę interesu publicznego, kierując wykonaniem czynów zabronionych przez podległych mu, z tytułu zajmowanych stanowisk 3 ustalonych magazynierów oraz ustalonego samodzielnego referenta, to jest osoby odpowiedzialne za przyjęcie PZM na stan ewidencyjny Jednostki Wojskowej [...] w W., a następnie Jednostki Wojskowej [...] w W. i uprawnione do wystawiania w tym zakresie stosownych dokumentów i przyjmowanie towarów do magazynów, wykorzystując służbowe uzależnienie tych osób od siebie, przekroczył swoje uprawnienia związane z wymienionymi funkcjami oraz nie dopełnił obowiązków, wynikających z pkt 3 ppkt 19 i pkt 5 ppkt 12 i 43 „Zakresu obowiązków kierownika składu [...]” oraz z pkt 3 ppkt 19 i pkt 5 ppkt 12 i 43 „Zakresu obowiązków kierownika składu 2 [...]” w ten sposób, że będąc odpowiedzialnym za poprawne prowadzenie gospodarki materiałowo - magazynowej (w tym, w zakresie stanu ilościowego i jakościowego przechowywanych materiałów oraz [...]) oraz właściwe ich zabezpieczenie przed utratą i zniszczeniem, prowadzenie zgodnej z przepisami gospodarki materiałowej składu, zapewnienie warunków do prawidłowego przyjmowania, magazynowania, wydawania, obsługi i ochrony środków materiałowych przeznaczonych na zaopatrywanie wojskowych jednostek budżetowych, stacjonujących w rejonie odpowiedzialności Bazy, zatwierdzenie

protokołów przyjęcia [...], środków bojowych i materiałowych do magazynów i prowadzenie działań profilaktycznych zapobiegających powstawaniu szkód w mieniu, nakazał najpierw podległemu mu samodzielnemu referentowi wytworzenie niżej wskazanych dokumentów przychodowych sporządzonych w 5 egzemplarzach, w postaci:

- PZ protokół przyjęcia - przekazania nr [...] z dnia 8 grudnia 2010 r., stwierdzający przyjęcie w tym dniu 2040 par trzewików zimowych do Jednostki Wojskowej [...] w W., na którym to dokumencie ustaleni magazynierzy poświadczyli nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, stwierdzając swoimi podpisami odbiór tych trzewików w ww. dniu, gdy tymczasem zostały one faktycznie przyjęte do magazynu dopiero w dniach: 12 stycznia 2011 r. - 400 par, 14 stycznia 2011 r. - 600 par oraz 19 stycznia 2011 r. - 1040 par,
- PZ protokół przyjęcia - przekazania nr [...] z dnia 8 grudnia 2010 r. stwierdzający przyjęcie w tym dniu 300 par trzewików zimowych do Jednostki Wojskowej [...] w W., na którym to dokumencie ustaleni magazynierzy poświadczyli nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, stwierdzając swoimi podpisami odbiór tych trzewików w ww. dniu, gdy tymczasem zostały one faktycznie przyjęte do magazynu dopiero w dniu 12 stycznia 2011 r.,
- PZ protokół przyjęcia - przekazania nr [...] z dnia 10 grudnia 2010 r., stwierdzający przyjęcie w tym dniu 6000 par trzewików zimowych do Jednostki Wojskowej [...] w W., na którym to dokumencie ustaleni magazynierzy poświadczyli nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, stwierdzając swoimi podpisami odbiór tych trzewików w ww. dniu, gdy tymczasem zostały one faktycznie przyjęte do magazynu dopiero w dniach: 19 stycznia 2011 r. - 650 par, 25 stycznia 2011 r. - 1950 par, 26 stycznia 2011 r. - 1700 par oraz w dniu 28 stycznia 2011 r. - 1700 par,
- PZ protokół przyjęcia - przekazania Nr [...]0 z dnia 15 grudnia 2010 r., stwierdzający przyjęcie w tym dniu 500 par trzewików zimowych do Jednostki Wojskowej [...] w W., na którym to dokumencie ustaleni magazynierzy poświadczyli nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, stwierdzając swoimi podpisami odbiór tych trzewików w ww. dniu, gdy tymczasem zostały one faktycznie przyjęte do magazynu dopiero w dniu 29 grudnia 2010 r.,

- PZ protokół przyjęcia - przekazania Nr [...]1 z dnia 15 grudnia 2010 r., stwierdzający przyjęcie w tym dniu 1000 par trzewików zimowych do Jednostki Wojskowej [...] w W., na którym to dokumencie ustaleni magazynierzy poświadczyli nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, stwierdzając swoimi podpisami odbiór tych trzewików w ww. dniu, gdy tymczasem zostały one faktycznie przyjęte do magazynu dopiero w dniach 4 stycznia 2011 r. - 585 par, zaś w dniu 11 stycznia 2011 r. - 415 par, które to obuwie spółka „P.” miała dostarczyć w ramach uprzednio zawartych umów o realizację zamówień publicznych o nr [...]1]0 oraz nr [...]2]3 i które to protokoły PZ działając, jako kierownik składu W. zatwierdził, potwierdzając tym samym wykonanie tych dostaw w terminie, czym uniemożliwił dochodzenie od tej Spółki przez Agencję Mienia Wojskowego i Jednostkę Wojskową [...] w W. kar umownych za nieterminowo zrealizowane dostawy, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz, na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k., wymierzył karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.8. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt VII aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

I.9. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt VIII aktu oskarżenia, z tą zmianą opisu czynu, iż słowa: „zażądał od A. Z.” zmienił na słowa: „przyjął obietnicę od A. Z.”, a ponadto po słowach: „nie mniej niż 20 (dwadzieścia) par skarpet zimowych o wartości nie mniejszej niż 220 (dwieście dwadzieścia) złotych” dodał słowa: „przy czym czyn ten stanowił przypadek mniejszej wagi”, tj. przestępstwa z art. 228 § 2 k.k. w zw. z art. 228 § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 228 § 2 k.k., wymierzył mu karę 1 miesiąca pozbawienia wolności, a ponadto, na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 k.k., wymierzył karę grzywny w wysokości 5 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 300 zł, a poza tym, na podstawie art. 44 § 4

k.k., orzekł przepadek równowartości przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa, tj. kwoty 220 zł,

I.10. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt IX aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 266 § 2 k.k. w zw. art. 12 k.k., i za to, na podstawie art. 266 § 2 k.k., wymierzył mu karę 1 miesiąca pozbawienia wolności,

I.11. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt X aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przy czym uznał, iż czyny z pkt IV, VII i X aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 231 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. oraz przy zastosowaniu art. 37b k.k., wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz, na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k., wymierzył karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.12. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XI aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.,

I.13. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XII aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 273 § 1 k.k.,

I.14. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XIII aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.,

I.15. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XIV aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.,

I.16. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XV aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.,

I.17. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XVI aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k., przy czym uznał, iż czyny z pkt XI, XII i XIII, XIV, XV i XVI aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. oraz przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 8 miesięcy

ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz, na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k., wymierzył karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.18. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XVII aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.,

I.19. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XVIII aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

I.20. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XIX aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przy czym uznał, iż czyny z pkt XVII, XVIII i XIX aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. oraz przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz, na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k., wymierzył karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.21. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XX aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 276 k.k. i za to na podstawie art. 276 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k., wymierzył mu karę 1 miesiąca pozbawienia wolności,

I.22. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XXI aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k., wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

I.23. na mocy art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., art. 87 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w miejsce wymierzonych kar jednostkowych pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzekł karę łączną 1 roku pozbawienia wolności,

I.24. na mocy art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w miejsce wymierzonych kar jednostkowych grzywny orzekł karę łączną grzywny, określając liczbę stawek dziennych na 115 oraz ustalając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.25. zasądził od mjr rez. L. G. na rzecz Skarbu Państwa przypadającą na niego część kosztów procesu w kwocie 14 939,10 zł, w tym opłatę w kwocie 7 080 zł.

Apelacje od powyższego rozstrzygnięcia wnieśli: prokurator, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego [...] Regionalnej Bazy [...] w W. oraz obrońcy oskarżonych L. G..

Prokurator zaskarżył wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 marca 2020 r. w całości, na niekorzyść m.in. L. G., zarzucając:

I. obrażę przepisu prawa karnego materialnego:

1) pod postacią art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. polegającą na niezasadnym przyjęciu art. 271 § 1 k.k. jako podstawy wymiaru kary za czyn przypisany oskarżonemu mjr. rez. L. G. w pkt. 1.5 części dyspozytywnej wyroku zakwalifikowany z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., w sytuacji gdy prawidłową podstawą wymiaru kary winien być art. 231 § 2 k.k.,

2) pod postacią art. 271 § 3 k.k. polegającą na jego niezastosowaniu w kwalifikacji prawnej czynu poprzez uznanie, iż oskarżony mjr. rez. L. G. swoim zachowaniem opisanym w pkt. VII aktu oskarżenia, a rozstrzygniętym w pkt. 1.8 części dyspozytywnej wyroku, wyczerpał znamiona występkę stypizowanego w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w sytuacji gdy subsumcja prawidłowo dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych, a zwłaszcza uznania przez Sąd, iż działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadzi do wniosku, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występkę kwalifikowanego z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

3) pod postacią art. 271 § 3 k.k. poprzez jego bezzasadne niezastosowanie w podstawie kwalifikacji prawnej czynu z pkt. XII aktu oskarżenia, a rozstrzygniętego w pkt. 1.13 części dyspozytywnej wyroku, gdzie przyjęto kumulatywną kwalifikację prawną czynu mjr. rez. L. G. z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 273 § 1 k.k. zamiast prawidłowej art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.,

4) pod postacią art. 45 § 1 k.k. w zakresie czynów przypisanych mjr. rez. L. G. w pkt I ppkt 1 i 2 części dyspozytywnej wyroku polegającego na zaniechaniu orzeczenia wobec mjr. rez. L. G. obligatoryjnego środka karnego w postaci przepadku uzyskanych korzyści majątkowych, które uzyskał on w związku z popełnieniem przypisanych mu przestępstw;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na treść orzeczenia polegający:

1. w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. 1.1 części dyspozytywnej wyroku przypisanego mjr. rez. L. G. – na przyjęciu, iż wymieniony oficer dokonał przywłaszczenia przedmiotów zaopatrzenia mundurowego (PZM) o łącznej wartości nie mniejszej niż 15 511,86 zł, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zgromadzonych w sprawie dowodów w zakresie ustalania i wyliczania wysokości wyrządzonej szkody prowadzi do wniosku, że szkoda wyrządzona przez tego oficera była nie niższa niż 31 023,72 zł, co w konsekwencji doprowadziło do zaniechania orzeczenia środka kompensacyjnego obowiązku naprawienia szkody,

2) w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. 1.2 części dyspozytywnej wyroku przypisanego mjr. rez. L. G. – na bezzasadnym przyjęciu iż:

a) doszło do przywłaszczenia mienia ruchomego Jednostki Wojskowej [...] w K. w ilości niższej niż faktycznie, to jest jedynie 950 kompletów mundurów polowych wz. „93, 300” sztuk kurtek z podpinką wz. „93, 300” kompletów ubrania roboczego, 500 kompletów dresów koloru zielonego, 650 par trzewików żołnierskich koloru czarnego, 100 materacy koszarowo-polowych o łącznej wartości co najmniej 116 605,54 zł, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań złożonych przez A. K. i J. R. oraz wyjaśnień L. G. złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz w zakresie sposobu ustalania szkody prowadzi do innych niekorzystnych dla niego w tym zakresie ustaleń, zarówno co do ilości jak i wartości tych przedmiotów,

b) doszło do przywłaszczenia mienia ruchomego Jednostki Wojskowej [...] W. o nieustalonej ilości i nieustalonej wartości, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań złożonych przez P. W., wyjaśnień E. Z., jak również częściowo wyjaśnień L. G. i C. O. ze śledztwa oraz w

zakresie sposobu ustalania szkody prowadzi do innych niekorzystnych dla niego w tym zakresie ustaleń, zarówno co do ilości jak i wartości tych przedmiotów,

c) łączna wartości wszystkich PZM przywłaszczonych przez mjr. rez. L. G., w tym również pochodzących z Jednostki Wojskowej [...] w W. była nie mniejszej niż 167 861,85 zł, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zgromadzonych w sprawie dowodów wskazuje, że wartość szkody była znacznie większa,

d) nie można było dokonać miarodajnych ustaleń ile razy C. O. wymienił dresy w Składzie W. i jaką w związku z tym korzyść majątkową uzyskał mjr. rez. L.G., w sytuacji gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego w postaci wyjaśnień L. G. i C. O. złożonych w śledztwie oraz zeznań M. R., jak również dokumentacji uzyskanej z Agencji Mienia Wojskowego i zawartej w aktach wydzielonych sprawy daje podstawę do przyjęcia, iż wymian tych było nie mniej jak 4, a mjr rez. L. G. uzyskał w związku z tym procederem korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 10 000 zł,

e) nie dokonano ustaleń w zakresie tego, jakie korzyści majątkowe mjr rez. L. G. uzyskał w związku z procederem przywłaszczania przedmiotów zaopatrzenia mundurowego, pomimo posiadania przez Sąd I instancji obszernego w tym zakresie materiału dowodowego,

f) rola mjr. rez. L. G. w popełnieniu przypisanego mu czynu była mniejsza niż kierowników magazynów mundurowych z innych jednostek wojskowych, którzy pozostawiali mu do sprzedaży należące do tych jednostek mienie, w sytuacji gdy bez udziału tego oficera, a także podporządkowanych mu pracowników nie byłoby w ogóle możliwe przywłaszczenie przedmiotów zaopatrzenia mundurowego, a zatem, w świetle dowodów przeprowadzonych przez Sąd, rola oskarżonego G. w tym procederze była wiodąca i kluczowa,

w konsekwencji których to uchybień Sąd I instancji bezzasadnie wyeliminował z opisu czynu przypisanego mjr rez. L. G. oraz z jego kwalifikacji prawnej art. 294 § 1 k.k., zaniechał orzekania częściowego obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych jednostek wojskowych, jak również nie orzekł przepadku korzyści majątkowej, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego opisanego powyżej bez konieczności jego uzupełniania prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż łączna ilość i wartość mienia ruchomego

przywłaszczonego przez tego oficera była znacznej wartości, a rola L. G. we wskazanym procederze była istotna i kluczowa;

III. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego: mjr rez. L. G. oraz kary łącznej, które nie uwzględniają stopnia jego zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz nie spełniają celów zapobiegawczych wychowawczych w stosunku do oskarżonego i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wyrażającym się dodatkowo w wymierzeniu kar jednostkowych przy bezzasadnym zastosowaniu art. 37 b k.k.;

IV. niesłuszne niezastosowanie wobec mjr. rez. L. G. na podstawie art. 324 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 327 § 2 k.k. w odniesieniu do czynów z pkt. I.1, I.2, I.6, I.7 i I.9, środka karnego w postaci degradacji, w sytuacji gdy oskarżony skazany został za przestępstwa umyślne, a sposób i okoliczności ich popełnienia, to jest wielość i różnorodność zachowań, poczynawszy od przyjmowania korzyści majątkowych, poprzez przywłaszczanie znacznej ilości mienia za którego ochronę z tytułu pełnionej funkcji był odpowiedzialny, uczynienie sobie z tego procederu stałego źródła dochodu, poprzez fałszowanie dokumentów i niedopełnianie obowiązków, aż po zasługujące na szczególne potępienie i spotykane absolutnie wyjątkowo w odniesieniu do oficerów Wojska Polskiego deprawowanie innych, podległych z racji pełnienia prestiżowej i eksponowanej funkcji kierownika Składu W. pracowników cywilnych wojska poprzez wydawanie im poleceń popełnienia przestępstw, szczególnie że działanie w przypadku każdego z tych czynów podejmowane było w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, która to bezprawna okoliczność kompleksowo jednoznacznie i nieodzownie dowodzi, że sprawca utracił właściwości wymagane do posiadania stopnia wojskowego,

V. niesłuszne niezastosowanie wobec mjr rez. L. G. w odniesieniu do czynów z pkt. I.1, I.2, I.6 i I.7, na podstawie art. 43b k.k., środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości żołnierzy i pracowników cywilnych Jednostki Wojskowej [...] w W., w sytuacji gdy przemawiały za tym względy społecznego oddziaływania skazania i nie naruszało to interesu pokrzywdzonych jednostek wojskowych.

Podnosząc powyższe, oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego mjr rez. L. G. i orzeczenie wobec niego:

- za czyn opisany w pkt I.1 części dyspozytywnej wyroku kary 2 lat pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 100 stawek po 500 zł każda, środków karnych degradacji i podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez jego odczytanie wszystkim żołnierzom i pracownikom wojska z JW. [...] W. oraz częściowego obowiązku naprawienia szkody w kwocie nie mniejszej niż 11 023,72 zł na rzecz Jednostki Wojskowej [...] w K., a z ostrożności procesowej – w przypadku nie uwzględnienia wniosku o zasądzenie częściowego obowiązku naprawienia szkody – środka karnego przepadku korzyści majątkowej w kwocie nie mniejszej niż 6 750 zł, z przyjęciem w opisie czynu, że wartość przywłaszczonych przedmiotów była nie mniejsza niż 31 023,72 zł;

- za czyn opisany w pkt I.2 części dyspozytywnej wyroku kary 6 lat pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 200 stawek po 500 zł każda, środków karnych: degradacji, podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez jego odczytanie wszystkim żołnierzom i pracownikom wojska z JW. [...] W. oraz częściowego obowiązku naprawienia szkody w wysokości nie mniejszej niż: 100 000 zł na rzecz Jednostki Wojskowej [...] w W., 50 000 zł na rzecz Jednostki Wojskowej [...] W. oraz 300 000 zł na rzecz Jednostki Wojskowej [...] w K. oraz z ostrożności procesowej – w przypadku nieuwzględnienia wniosku o zasądzenie częściowego obowiązku naprawienia szkody – środka karnego przepadku korzyści majątkowej w kwocie nie mniejszej niż 59 750 zł z przyjęciem w opisie czynu, że L. G. dokonał przywłaszczenia mienia w ilości nie mniejszej niż:

1. w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej [...] w K. 2900 kompletów mundurów polowych wz. „93, 2600” par trzewików żołnierskich koloru czarnego, 1200 kompletów dresu koloru zielonego, 800 sztuk kurtek polowych z podpinką wz. „93, 200” pasów żołnierskich, 300 kompletów ubrań roboczych, 150 sztuk peleryn - namiotów kolor khaki, 100 par butów filcowo-gumowych, 100 materacy polowo-koszarowych oraz 400 tornistrów wojskowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 635 683,00 zł,

2. w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej [...] W. 500 kompletów ubrania letniego czołgisty, 100 kompletów ubrania zimowego czołgisty, 300 kompletów mundurów polowych wz. „93, 150” kompletów dresu koloru zielonego, 250 sztuk kurtek polowych z podpinką wz. „93, 100” kompletów materacy polowo-

koszarowych, podgłówek i kocy, 150 par butów filcowo-gumowych, 500 par rękawic polowych i 200 kompletów ubrania roboczego w I kategorii oraz przedmioty niższej kategorii, w ilości nie mniejszej niż: 700 kompletów materacy polowo-koszarowych, podgłówek i „kocy”, 500 pasów brezentowych i 300 sztuk tornistrów wojskowych wraz z szelkami do oporządzenia o łącznej wartości nie mniejszej niż 114 471,25 zł,

3. w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej [...] w W., a następnie Jednostki Wojskowej [...] w W.: 936 sztuk materacy polowo-koszarowych oraz 1095 sztuk „kocy” o łącznej wartości co najmniej 102 512,62 zł,

4. w odniesieniu do mienia innych nieustalonych jednostek wojskowych nieustaloną ilość przedmiotów zaopatrzenia mundurowego o nieustalonej wartości, to jest łącznie dokonał przywłaszczenia znacznej wartości PZM o łącznej wartości nie mniejszej niż 852 668,72 zł i zakwalifikowaniem czynu dodatkowo z art. 294 § 1 k.k.,

- za czyn wskazany w pkt I. 3 części dyspozytywnej orzeczenia (opisany w pkt 3 aktu oskarżenia) kary 1 roku pozbawienia wolności,

- za czyn wskazany w pkt I. 5 części dyspozytywnej orzeczenia (opisany w pkt 5 aktu oskarżenia) kary 2 lat pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 50 stawek po 500 zł każda oraz przyjęcia, iż podstawą prawną wymiaru kary jest przepis art. 231 § 2 k.k.,

- za czyn opisany w pkt I. 6 części dyspozytywnej wyroku (opisany w pkt VI aktu oskarżenia) kary 1 roku pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 50 stawek po 500 zł każda, środka karnego w postaci degradacji oraz podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez jego odczytanie wszystkim żołnierzom i pracownikom wojska z JW[...] W.

- za czyn opisany w pkt I.7 części dyspozytywnej wyroku (opisany w pkt VI aktu oskarżenia) kary 1 roku pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 50 stawek po 500 zł każda,

- za czyn wskazany w pkt I.9 części dyspozytywnej wyroku (odpowiednio opisany w pkt VIII aktu oskarżenia) kary 1 roku pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 10 stawek po 500 zł każda, środka karnego degradacji oraz przepadku korzyści majątkowej w kwocie 220 zł,

- za czyn wskazany w pkt I.10 części dyspozytywnej wyroku (odpowiednio czyn opisany w pkt IX aktu oskarżenia) kary 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyny wskazane w pkt I. 4, 8 i 11 części dyspozytywnej orzeczenia (odpowiednio czyny opisane w akcie oskarżenia w pkt IV, VII i X) przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. kary 2 lata pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 50 stawek po 500 zł i przyjęcia w odniesieniu do czynu z pkt I.8 części dyspozytywnej wyroku jako prawidłowej kwalifikacji prawnej z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
- za czyny wskazane w pkt I.12, 13, 14, 15, 16 i 17 części dyspozytywnej wyroku (odpowiednio czyny opisane w akcie oskarżenia w pkt XI, XII, XIII, XIV, XV i XVI) przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. kary 2 lat pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 50 stawek po 500 zł każda,
- za czyny wskazane w pkt I.18, I. 19 i I. 20 części dyspozytywnej wyroku (odpowiednio czyny z pkt XVII, XVIII i XIX aktu oskarżenia) przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. kary 2 lat pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 500 zł każda,
- za czyn wskazany w pkt I.21 części dyspozytywnej wyroku (odpowiednio czyn z pkt XX aktu oskarżenia) kary 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn wskazany w pkt I.22 części dyspozytywnej wyroku (odpowiednio czyn z pkt XXI aktu oskarżenia) kary 2 lat pozbawienia wolności,
- w miejsce orzeczonej w pkt I.23 części dyspozytywnej wyroku kary łącznej 10 lat pozbawienia wolności,
- w miejsce orzeczonej w pkt I.24 części dyspozytywnej wyroku kary łącznej grzywy w wysokości 500 stawek dziennych po 500 złotych za stawkę,

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego - [...] Regionalnej Bazy [...] ([...]) w W. zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego mjr rez. L. G.:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na:

a. ustaleniu błędnej, zaniżonej o 75 %, wartości mienia przywłaszczonego, a za tym idąc również błędnej wartości szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu - [...] Regionalnej Bazie [...],

b. błędnym ustaleniu, że szkoda wyrządzona [...] Regionalnej Bazie [...] została już naprawiona na podstawie wyroków skazujących, jakie zapadły wobec chor. rez. A. K. i st. sierż. sztab rez. J. R. oraz st. chor. P. W.,

c. nieprawidłowym przyjęciu, że możliwe jest niedochodzenie należności Skarbu Państwa, jakimi są kary umowne, wskazując na ich fakultatywność i błędnym uznaniu za fakultatywny ustawowy obowiązek dochodzenia należności Skarbu Państwa, skutkujący odpowiedzialnością na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, a za tym idąc również ustaleniu błędnej wartości szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu - [...] Regionalnej Bazie [...], pomijając szkodę powstałą wskutek niemożności dochodzenia należności z uwagi na popełnione przestępstwa fałszowania dokumentów,

2) obrazę przepisów prawa materialnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, powodującą, że orzeczenie nie odpowiada prawu; tj. przepisu art. 46 § 1 k.k., polegającą na braku orzeczenia środka kompensacyjnego tj. obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego [...] Regionalnej Bazy [...] Logistycznej solidarnie w pełnej wysokości.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie prawidłowej wartości wyrządzonej przestępstwem szkody oraz orzeczenie obowiązku naprawienia w całości szkody na rzecz [...] Regionalnej Bazy [...] solidarnie przez oskarżonych mjr rez. L. G., E. Z., M. W., A. K., J.O..

Obrońca oskarżonego L. G. zaskarżył wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej rozstrzygnięcia z pkt I ppkt 1 i 2, zarzucając obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. – poprzez bezzasadne oddalenie wniosku obrony o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w celu określenia rzeczywistej wartości rynkowej przedmiotów zaopatrzenia mundurowego wskazanych w zarzutach I i II oskarżonego mjr rez. L. G. jako dowodu, który nie da się przeprowadzić, a także poczynienie ustaleń odnośnie wartości tego mienia w oparciu o obowiązujące przepisy gospodarki mundurowej, podczas gdy z zeznań świadka K. B. wynika, że ustalenie wartości rzeczywistej przedmiotów zaopatrzenia mundurowego wymaga wiedzy specjalistycznej, w tym uwzględnienia

zaszeregowania do danej kategorii, daty produkcji, daty wprowadzenia na wyposażenie, okresu przechowywania, statusu przedmiotów przy uwzględnieniu czy znajdują się w normach należności, czy też stanowią zamienniki, czy są zapasem zbędnym lub nadmiernym, a także przy uwzględnieniu cen przetargowych uzyskiwanych przez Agencję Mienia Wojskowego, a w konsekwencji powyższego błąd w ustaleniach faktycznych, przyjęty za podstawę orzeczenia, polegający na bezzasadnym uznaniu, że wartość przedmiotów zaopatrzenia mundurowego wskazanych w zarzucie I wynosi nie mniej niż 15 511,86 zł, zaś wartość przedmiotów zaopatrzenia mundurowego wskazanych w zarzucie II wynosi nie mniej niż 167 861,85 zł.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego L. G. wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Najwyższy – po rozpoznaniu wniesionych apelacji – wyrokiem z dnia 24 lutego 2021 r., sygn. akt I KA 10/20, w odniesieniu do L. G.:

1. w pkt I uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięć z pkt.I.1 oraz pkt. I.2 i w tym zakresie przekazał sprawę Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania;
2. w pkt II zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 1. rozwiązał karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną w pkt. I.23 wyroku oraz karę łączną grzywny wymierzoną w pkt I.24 wyroku,
 2. karę pozbawienia wolności za czyn z pkt I.3 wyroku podwyższył do 6 miesięcy,
 3. w odniesieniu do czynu z pkt I.5 wyroku przyjął, że podstawą wymiaru kary jest art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,
 4. w odniesieniu do czynu z pkt I.6 wyroku przyjął, że podstawą wymiaru kary jest art. 228 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
 5. w odniesieniu do czynu z pkt I.7 wyroku przyjął, że podstawą wymiaru kary jest art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

6. w odniesieniu do czynu z pkt I.8 wyroku przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,
7. karę grzywny wymierzoną w pkt I.9 wyroku podwyższył do 20 stawek dziennych,
8. karę pozbawienia wolności za czyn z pkt I.10 wyroku podwyższył do 3 miesięcy,
9. w odniesieniu do czynów z pkt I.11 wyroku przyjął, że podstawą wymiaru kary jest art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
10. w odniesieniu do czynu z pkt I.13 wyroku przyjął, że stanowi on przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
11. w odniesieniu do czynów z pkt I.17 wyroku przyjął, że podstawą wymiaru kary jest art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
12. w odniesieniu do czynów z pkt I.20 wyroku przyjął, że podstawą wymiaru kary jest art. 271 § 3 w zw. z art. 91 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
13. karę pozbawienia wolności za czyn z pkt I.21 wyroku podwyższył do 6 miesięcy,
14. karę pozbawienia wolności za czyn z pkt I.22 wyroku podwyższył do 1 roku,
15. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 70 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 300 (trzysta) zł,
16. zasądził od oskarżonego L. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4 604 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz wydatków postępowania odwoławczego w części na niego przypadającej;
 1. w pkt III w pozostałym zakresie w odniesieniu do L. G. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od ww. Sądu Najwyższego wniósł obrońca L. G., w części, tj. w zakresie pkt II podpunkty 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 12, tj. zmieniającego wyrok

Wojskowego Sądu Okręgowego co do rozstrzygnięć opisanych w pkt I.3, I.5, I.6, I.7, I.8, I.10, I.11, I.13, I.17, I.20.

Skarżący zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego, a mianowicie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 pkt 3 k.p.k., polegające na uwzględnieniu w części apelacji prokuratora co do wymiaru orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności przy wzięciu pod uwagę przez sąd z urzędu okoliczności niewskazanych w treści tegoż środka odwoławczego, a wymienionych w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego, jak również uznaniu za okoliczność obciążającą fakt bycia funkcjonariuszem publicznym przy przypisaniu winy za czyny z art. 228 k.k., art. 231 § 2 k.k. i art. 266 § 2 k.k. w sytuacji gdy warunkiem koniecznym dla przypisania winy jest bycie podmiotem wymienionym w treści art. 115 § 3 k.k., co jednoznacznie wskazuje, iż okoliczność ta nie może być uznana za zwiększającą stopień zawinienia, które w ocenie sądu miały znaczenie dla podwyższenia wymiaru kary, co doprowadziło do wyjścia poza granicę środka odwoławczego złożonego na niekorzyść w świetle podniesionych tam argumentów, zarzutów i uchybień, a finalnie do niezasadnej zmiany wyroku w części dotyczącej rozmiaru kar jednostkowych, a finalnie kary łącznej pozbawienia wolności.

Wskazując na powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego, w części dotyczącej orzeczenia o karach jednostkowych wymierzonych L. G. u, tj. pkt II podpunkty 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 12 oraz rozstrzygnięcia odnośnie do kary łącznej, tj. pkt II podpunkt 15 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na zaprezentowane przez obrońcę stanowisko, wniósł o oddalenie wniesionej kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, że w rozpoznawanej sprawie sąd odwoławczy dopuścił się przekroczenia granic zaskarżenia wyroku

Wojskowego Sądu Okręgowego w W., które określone zostały – we wniesionej na niekorzyść L. G. – apelacji oskarżyciela publicznego.

W rozważanej sprawie spełnione zostały wszystkie przesłanki warunkujące możliwość wydania przez sąd odwoławczy orzeczenia reformatoryjnego w zakresie podwyższenia jednostkowych kar pozbawienia wolności i w konsekwencji zmiany rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności (pkt II zaskarżonego wyroku). Po pierwsze, prokurator wniósł środek odwoławczy na niekorzyść oskarżonego L. G.. Po drugie, orzekanie reformatoryjne mogło nastąpić w granicach zaskarżenia. Prokurator zaskarżył wyrok sądu pierwszej instancji w odniesieniu do tego oskarżonego w całości. Choć podniesione zarzuty obrały prawa materialnego oraz zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych nie dotyczyły wszystkich nieprawomocnie przypisanych oskarżonemu czynów, to już zarzut rażącej niewspółmierności kary obejmował wszystkie orzeczone kary jednostkowe oraz kary łączne. Po trzecie, spełniona została także ostatnia przesłanka, tj. stwierdzenie uchybień podniesionych w środku odwoławczym (zarzut rażącej niewspółmierności kar pozbawienia wolności okazał się co do zasady trafny). Nie sposób więc uznać, aby sąd *ad quem* w omawianym przedmiocie wydał rozstrzygnięcie reformatoryjne z przekroczeniem granic zaskarżenia, a tym samym z rażącym naruszeniem przepisów wskazanych przez autora kasacji, tj. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 pkt 3 k.p.k. Nie jest przy tym zasadne twierdzenie, by sąd odwoławczy w pisemnych motywach zmiany orzeczenia organu *a quo* odwołał się do argumentacji wychodzącej poza treść apelacji oskarżyciela publicznego w zakresie dotyczącym rażącej niewspółmierności kary. Zarówno stopień wojskowy skazanego, jak też negatywne konsekwencje jego przestępczej aktywności dla interesu publicznego wynikały z okoliczności podniesionych w apelacji prokuratora i stanowiły podstawę ustaleń faktycznych dokonanych już przez sąd *a quo* (w zakresie czynów co do których sąd *ad quem* podwyższył orzeczone za nie kary), choć częściowo odmiennie ocenionych przez organ drugiej instancji. Oskarżyciel publiczny w apelacji odwołał się przecież do statusu funkcjonariusza publicznego, który przynależny był L. G. (wprost tytułując go stopniem wojskowym majora), a także akcentował, że przypisane wyżej wymienionemu działanie pozbawiło określone podmioty państwowe uprawnień do dochodzenia roszczeń finansowych w postaci

kar umownych od ich kontrahentów. Co prawda sąd odwoławczy w wywodzie ogólnym na str. 42 uzasadnienia wyroku wskazał, że w zakresie rozpoznania zarzutu rażącej niewspółmierności kar jednostkowych miał na względzie m.in. *„stopień społecznej szkodliwości czynów polegających na wyrządzeniu pokrzywdzonym szkody i wysokość ustalonych w tym zakresie wyrządzonych szkód majątkowych”*, to jednak dokonując odrębnej oceny współmierności kary pozbawienia wolności dla każdego z czynów, nie odwołał się do kwestii wyrządzonej i ustalonej szkody, lecz akcentował działanie na szkodę interesu publicznego (w odniesieniu do czynów przy których takie działanie wystąpiło), biorąc tym samym pod uwagę znaczenie jednego z tych elementów, na które wskazywał oskarżyciel publiczny w apelacji.

Oczywiste jest, że okoliczności należące do znamion danego przestępstwa – co do zasady – nie mogą wpływać na zaostrzenie lub złagodzenie kary. Niemniej, gdy okoliczności takie podlegają stopniowaniu co do ich nasilenia, jakości lub nagromadzenia, a więc zawierają elementy, które różnią je na niekorzyść oskarżonego od okoliczności typowych, mogą być przyjmowane jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary, mimo że należą do ustawowych znamion danego typu przestępstwa (zob. m.in. wyrok SN z dn. 4 października 2013 r., IV KK 136/13, LEX nr 1379930; postanowienie SN z dn. 14 listopada 2014 r., III KK 212/14, LEX nr 1552608). W niniejszej sprawie L. G. przypisanych mu prawomocnie czynów dopuścił się działając jako zawodowy żołnierz – i to w stopniu majora, nadto również zajmując stanowisko kierownika składu W. (a wcześniej kierownika sekcji składu), który dla celów przestępczych, związanych z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, wykorzystywał swoje stanowisko i wynikającą z niego zależność służbową względem podległych mu pracowników cywilnych wojska. Ugruntował swoją pozycję na tyle, że również w okresie zawieszenia w czynnościach służbowych i w toku prowadzonego już postępowanie karnego, dalej kontynuował przestępczy proceder (czyny z pkt I.18 do I. 21 części dyspozytywnej wyroku). Zgodnie z dyrektywami wymiaru kary, określonymi w art. 53 k.k., sąd wymierzając karę zobowiązany jest uwzględnić m.in. stopień winy sprawcy, stopień społecznej szkodliwości czynu (a w tym rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać

zamiaru, motywacje sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia – art. 115 § 2 k.k.) oraz rodzaj i stopień naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków. Oczywiście jest zatem, że inaczej należy oceniać – w aspekcie wymiaru kary – działanie funkcjonariusza publicznego na szczeblu „szeregowym”, który dopuszcza się czynów stypizowanych w z art. 228 k.k., art. 231 § 2 k.k. i art. 266 § 2 k.k., a inaczej działanie w tych warunkach funkcjonariusza publicznego, którego dodatkowo charakteryzuje określona i wyższa ranga (np. wyższy stopień wojskowy – tu: żołnierz w stopniu majora), a nadto pełnienie dodatkowych funkcji (tu: kierownictwo nad powierzonym mieniem wojskowym i wynikająca z tej funkcji podległość służbowa pracowników względem skazanego). Waga takich czynów jest niewątpliwie różna, a w tym drugim przypadku wymierzona kara musi naturalnie uwzględniać zwiększone natężenie bezprawia i jego szkodliwości społecznej. Elementy te, podnoszone również w apelacji oskarżyciela publicznego, zostały przez sąd *ad quem* odpowiednio uwzględnione. Znamienne jest to, że autor kasacji w omawianym przedmiocie nie formułował zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego, usiłując w istocie przedstawić zarzut rażącej niewspółmierności kary, co w postępowaniu kasacyjnym jest przecież zabiegiem niedopuszczalnym.

Konkludując, podniesiony w kasacji zarzut był oczywiście bezzasadny, co przy braku wystąpienia okoliczności podlegających uwzględnieniu przez Sąd Najwyższy z urzędu, pozwoliło na oddalenie kasacji na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

